

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2125/2019
05.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Божицара Вујичића, Бисерке Живановић и др. Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Воларевић адвокат из ..., против туженог ББ, чији је пуномоћник Борис Богдановић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 975/19 од 22.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 975/19 од 22.03.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 975/19 од 22.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 251/2018 од 16.01.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и ставом другим изреке обавезан је тужени да за период од 01.09.2015. године до 01.09.2017. године исплати тужили износ од 116.494,66 динара на име накнаде трошкова за исхрану у току рада са законском затезном каматом почев од 31.07.2018. године до исплате, као и износ од 24.987,03 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да за исти период исплати тужили износ од 42.650,64 динара на име регреса за коришћење годишњег одмора са законском затезном каматом почев од 31.07.2018. године до исплате, као и износ од 9.135,36 динара на име обрачунате законске затезне камате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да накнади тужили трошкове парничног поступка у износу од 49.300,00 динара, у случају доцње са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 975/19 од 22.03.2019. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Суботици П1 251/2018 од 16.01.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку ради уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП).

Према одредбама члана 404. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба уједначавања судске праксе (разлог на којем тужени заснива посебну ревизију), јер побијана пресуда не одступа од судске праксе - пресуда овог суда Рев2 176/2015 од 03.02.2016. године и Рев2 2205/2016 од 27.10.2016. године, донетих у чињенично и правно истоветним споровима.

Пошто по оцени Врховног касационог суда не постоје ни други разлози предвиђени наведеном одредбом члана 404. став 1. ЗПП због којих би било места одлучивању о посебној ревизији, нити их тужени наводи, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, која се у овом поступку сходно примењује на основу члана 436. истог закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба ради исплате (новчаног потраживања) у овом спору поднета је дана 21.02.2018. године. Поднеском од 24.08.2019. године тужилац је повисио тужбени захтев у складу са налазом вештака. Вредност побијеног дела правноснажне пресуде је износ од 159.145,30 динара на име укупно досуђене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора и за исхрану у току рада, који очигледно не прелази висину динарске противвредности од 40.000

евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, као меродавну за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП. Износ обрачунатих, номинално исказаних и досуђених затезних камата није узет у обзир при одређивању вредности предмета спора, сходно члану 28. став 2. ЗПП.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић